

sørge for sine syge. Jeg advarer altsaa imod, at man stadig stiller Krav til Statskassen paa alle Omraader i en Tid, da vi netop skulde forsøge stadig at komme ned med Udgifterne. Disse Krav hører vi paa alle mulige Omraader. Jeg griber i Flæng. Naar der f. Eks. er Tale om Museer, ser vi, hvorledes Rammerne sprænges Gang efter Gang, og hvorledes vi staaar overfor det ene nye Byggeforetagende efter det andet. Vi maa komme dertil, at vi siger, at der er Grænser for, hvad vi kan, enten der er tale om Museer eller andet (Rode: Kaserner!) . . . Kaserner. Der er betydelige Indskrænkninger efter den nye Militærordning, det er et Led i hele Ordningen. Det nye Garnisonssygehus, som er et af de Byggeforetagender, der er paabegyndt under Krigen, var budgetteret til en forholdsvis lille Sum, men den er gaaet meget højt op, i dette Øjeblik er der anvendt 4,8 Mill. Kr., og der skal anvendes endnu en Million, før det er færdigt, og skal det drives som Hospital, skal der antagelig indkøbes Inventar for en 5—600 000 Kr., altsaa kommer vi efterhaanden op paa en Udgift af ca. 6 Mill. Kr. alt i alt, inden vi bliver færdige. Saa vidt jeg har kunnet sætte mig ind i Sagen, vil dette Sygehus være alt for stort til Hæren i den kommende Tid, og det vil tynge meget haardt paa Budgettet, hvis Hæren skal drive dette Sygehus. Det maa kunne lade sig gøre for ikke alt for store Midler at bygge paa det nuværende Epidemihospitals Grund, saa man dér baade kan faa Epidemihospital og almindeligt Garnisonssygehus, men jeg vil, som sagt, anse det for rigtigst, at hele Spørgsmaalet overvejes og afgøres, naar Kaserneloven kommer til Behandling her i Tinget om kort Tid.

Jeg vender mig derefter med et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Jønson. Han er en af de Socialdemokrater, som det har gjort Indtryk paa, og som er blevet urolig ved, at vi har citeret Udtalelser af Hjalmar Branting. Vi har flere Gange her i Tinget haft Lejlighed til at dokumentere, at Branting paa de nordiske interparlamentariske Møder har udtalt sig paa samme Maade som Ordføreren for Venstre. Det ærede Medlem har altsaa følt sig trykket af disse Udtalelser og har gerne ved nogle Tal villet gøre gældende,

at netop det socialdemokratiske Ministerium i Sverige i de Aar, det har regeret, har faaet Militærudgifterne meget betydeligt ned. Det ærede Medlem nævnte, at Militærudgifterne i Sverige i 1920 var 211 Mill. Kr., i 1921 208 Mill. Kr. og i 1922 165 Mill. Kr. Saa er det ærede Medlem ikke længere sikker, men siger, at man tror og haaber og mener, at man kommer betydeligt ned næste Aar. De Tal, som det ærede Medlem fremførte, er dog ikke helt nøjagtige. Det er naturligvis en Nedgang, fra 211 til 208 Mill. Kr., men dog ikke ret meget; 3 Mill. Kr. paa et Budget paa over 200 Mill. Kr., det vilde man ikke regne for meget fra socialdemokratisk Side herhjemme i Danmark. Og naar man saa kommer til det næste Tal, 165 Mill. Kr., skal jeg gøre opmærksom paa, at efter Oplysninger, jeg har indhentet, vil dette Tal, saa vidt man kan se, ret betydeligt overskrides. Jeg vil nu anmode det ærede Medlem om at se paa vort Statsregnskab for 1921—22, der viser en Udgift af 64 Mill. Kr., og Finanslovforslaget for 1923—24, hvor vi er nede paa 47½ Mill. Kr. Naar det ærede Medlem faar en stille Time og vil gaa ind i sit Lønkommer og anstille Betragtninger paa Grundlag af de Tal, han har fremført fra de svenske Statsregnskaber, og de Tal, jeg har nævnt, og som han hurtigt kan overbevise sig om findes paa vort Budget, saa tror jeg, det ærede Medlem er en saa ærlig Mand, at han vil komme til det Resultat, at de stærke Angreb paa Venstre for den nye Militærordning egentlig er ganske meningsløse, ganske uberegtigede.

Jeg vil derefter tillade mig at fremføre et Par Betragtninger af mere storpolitisk Natur; jeg finder Anledning dertil, fordi mit Navn er blevet nævnt af et Par ærede Medlemmer, der har haft Ordet nu under Finanslovbehandlingen. Det ærede Medlem Hr. Heilesen mindede mig om en Udtalelse, jeg havde fremsat i 1920 som mit Partis Finanslovsordfører. Jeg havde ved den Lejlighed med Hensyn til Samarbejdet sagt, og det er jo rigtigst, at vi vilde gerne se, at saa mange som muligt her i Rigsdagen, her i det høje Folketing, kunde slutte sig om Lovforslagene, saa at vi kunde gennemføre disse Lovforslag med en saa bred Front, som